

Nr 86.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om utsträckt rätt att från utmätning få undantagen viss egendom; given Stockholms slott den 14 mars 1924.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om utsträckt rätt att från utmätning få undantagen viss egendom.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Birger Ekeberg.

Förslag

till

Lag**om utsträckt rätt att från utmätning få undantagen viss egendom.**

Härigenom förordnas, att från utmätning för utskylder, som förfallit till betalning före den 1 november 1923, skola, där gäldenären är familjeförsörjare eller har eget hushåll, undantagas, utöver vad i 65 § utsökningslagen sägs, bohag, husgeråd och husdjur till ett sammanlagt värde av högst trehundra kronor. Vad sålunda stadgats gälla även i fråga om avgifter, som uppbäras och redovisas i sammanhang med nämnda utskylder.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1924 och gäller till den 1 juli 1925.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför
Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 7 mars 1924.*

Närvarande:

Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena, friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, STRIDSBERG, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETTERSSON.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anför chefen för justitiedepartementet statsrådet Ekeberg:

»Uti 65 § utsökningslagen stadgas, att från utmätning skola undantagas dels nödiga gång- och sängkläder för gäldenären, hans make och oförsörjda barn eller adoptivbarn, dels ock nödiga arbetsredskap eller andra nödiga lösören till ett värde av högst femhundra kronor, eller, där gäldenären icke är familjeförsörjare och ej heller har eget hushåll, högst tvåhundra kronor. Saknas utväg till nödortförtigt uppehälle, skall, enligt nämnda lagrum, från utmätning undantagas av det förråd, som i huset finnes, vad till underhåll för en månad tarvas, eller, där tillräckligt förråd ej finnes, av penningar, som gäldenären innehar eller äger innestående i bank eller annan penninginrättning, så mycket som erfordras för anskaffande av det felande.

Genom lagen den 10 mars 1922 (nr 82) om utsträckt rätt att från utmätning få undantagen viss egendom har förordnats, att från utmätning för utskylder och avgifter, som uppbäras och redovisas i sammanhang med utskylder, skola, där gäldenären är familjeförsörjare eller har eget hushåll, undantagas, utöver vad i 65 § utsökningslagen sägs, bohag, husgeråd och husdjur till ett sammanlagt värde av högst femhundra kronor. Denna lag, som gällde till den 1 juli 1923, har genom lagen den 24 april 1923 (nr 70) erhållit fortsatt tillämpning till den 1 juli 1924.

Med anledning av uppkommen fråga om ytterligare förlängning av 1922 års lag hava överståthållarämbetet, länsstyrelserna samt överexekutorerna i städerna anmodats att inkomma med yttrande angående verkningarna av berörda lag samt behovet av förlängning av giltighetstiden för densamma.

Samtliga berörda yttranden hava nu inkommit. Flertalet länsstyrelser hava därjämte vid sina utlåtanden fogat yttranden från vederbörande utmätningmän.

Överståthållarämbetet åberopar ett av överståthållarämbetet tidigare i samma fråga avgivet yttrande, däri överståthållarämbetet anført:

Redan vid behandling inom första lagutskottet av förslaget till ifrågavarande lag ansåg undertecknad överståthållare sig böra på i avgiven reservation anförda skäl avstyrka dess antagande. Dessa skäl, som av lagutskottet delvis bemöttes

med att lagen skulle erhålla allenast provisorisk giltighet, äga enligt överståthållarämbetets åsikt än större betydelse vid ett övervägande av lämpligheten av lagens förlängning, och anser sig ämbetet därför böra avstyrka ett utsträckande av lagens giltighetstid. Härtill kommer ytterligare, att lagens verkningar åtminstone i Stockholm måste betecknas såsom minimala. Redan före lagens tillkomst ägde nämligen här lösöreutmätningar för gäldande av oguldna utskylder rum i relativt ringa omfattning, enär i de fall då boets värde översteg det enligt utskötningslagen från utmätning undantagna boet i flertalet fall visades vara inköpt mot s. k. avbetalningskontrakt eller också skyddat mot utmätning genom lösöre-köp eller äktenskapsförord. Att emellertid antalet lösöreutmätningar under förra året något nedgått är otvivelaktigt, men torde detta knappast kunna tillskrivas förevarande lag utan fastmer en benägenhet hos uppördsmännen att i dessa tider av ekonomiskt betryck lämna längre anstånd med skattens erläggande än under normala förhållanden.

Länsstyrelsen i Stockholms län har utlätit sig:

Länsstyrelsen, som kommit till den uppfattning att lagen, under den tid den varit i tillämpning, till sina verkningar icke varit av någon större betydelse, vare sig man ser frågan från det allmännas eller den skattepliktiges synpunkt, anser att, då värdet av den löseegendom, som finge undantagas från utmätning, bestämts till 500 kronor så sent som år 1919, samt de skäl, som vid ifrågavarande lags tillkomst år 1922 kunnat åberopas till stöd för en provisorisk höjning av värdet å sådan egendom, då fråga vore om utmätning för utskylder och allmänna avgifter, numera knappast torde vara för handen, anledning icke föreligger att ytterligare förlänga giltighetstiden för samma lag.

Länsstyrelsen i Östergötlands län har anfört:

Beträffande verkningarna inom länet av lagen i fråga torde Kungl. Maj:ts befallningshavande få hänvisa till innehållet av de yttranden, som av vederbörande polismyndigheter i ärendet avgivits. Det framgår av dessa yttranden, att lagens verkningar ingalunda varit uteslutande fördelaktiga och att lagen bl. a. innefattar ett gynnande av vissa yrkeskategorier på andras bekostnad.

I fråga om behovet av förlängd giltighetstid för lagen anser sig Kungl. Maj:ts befallningshavande böra uttala den uppfattningen, att, efter de förskjutningar i penningvärdet, som numera ägt rum, § 65 U. L. torde få anses bereda tillräckligt skydd mot utmätning av sådana lösören, som för en skattskyldig och dennes familj äro oundgängligen nödvändiga.

På grund härav torde tillräckliga skäl, åtminstone vad Östergötlands län angår, icke förefinnas för lagens fortsatta giltighet.

Länsstyrelsen i Kronobergs län har anfört:

I yttrande, som Kungl. Maj:ts befallningshavande avgav den 20 december 1922 i anledning av tidigare ifrågasatt förlängning av berörda lags giltighetstid, framhölls, hurusom, att döma av inkomna yttranden, lagen under den tid densamma ägt tillämpning icke, vad Kronobergs län vidkomme, haft så synnerligen stor betydelse, dock att på sina ställen fall förekommit, där, tack vare lagen, fattiga hem hade kunnat undgå skövling, under det att å andra sidan nog ej saknats fall, då lagens tillämpning medfört befrielse från gäldande av skatt, som med god vilja kunnat av vederbörande erläggas. — Särskilt syntes emellertid i avseende å ifrågavarande lag vara att erinra, vad i inkomna yttranden anmärkts, att lagen väsentligen gynnade vissa befolkningsgrupper i jämförelse med andra, beträffande vilka införselinstitutet kunde anlitas vid skatteindrivningen, samt vore ägnad att alstra liknöjdhet i avseende å fullgörandet av en medborgarplikt av synnerlig betydelse för såväl stat som kommun. Med hänsyn härtill och då de undantagsförhållanden, för vilka lagen varit avsedd, dämera finge

anses hava i väsentlig mån upphört, fann sig då Kungl. Maj:ts befallningshavande icke böra förorda någon förlängning av ifrågavarande lags giltighetstid.

Vad Kungl. Maj:ts befallningshavande sålunda på sin tid framhöll såsom stöd för sin nyss angivna ståndpunkt synes i huvudsak kunna fortfarande åberopas jämväl med avseende å den erfarenhet, vilken sedan dess vunnits. I varje fall har behovet av sådana provisoriska bestämmelser, om vilka här är fråga, under tiden icke ökats. De olägenheter, dylika bestämmelser enligt sakens natur måste vara ägnade att medföra, synas däremot allt mera hava framträtt. På grund härav anser sig Kungl. Maj:ts befallningshavande sakna anledning förorda någon ytterligare förlängning av den nu ifrågavarande lagens giltighetstid.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har anfört:

I förevarande ämne har länsstyrelsen tidigare avgivit yttrande enligt skrivelse den 30 december 1922. Efter nämnda tid har intet förekommit, som giver länsstyrelsen anledning till ett förändrat ståndpunktstagande, liksom länsstyrelsens erfarenheter rörande lagens verkning ej äro andra än dem, som framgå av yttrandet den 30 december 1922. Länsstyrelsen får alltså inskränka sig till att åberopa nämnda yttrande, vilket lyder sålunda:

»Ifrågavarande lag torde hava tillkommit i huvudsakligt syfte att under rådande ekonomiska förhållanden bereda lättnad för de familjeförsörjare och övriga skattedragare med eget hushåll, som på grund av iråkad arbetslöshet icke kunna betala sina skatter. Med stöd av den erfarenhet om lagens verkningar, som vunnits inom Malmöhus län, torde kunna sägas, att lagen i stort sett visat sig sakna betydelse för nämnda grupp av skattepliktiga, då inom densamma mera sällan äro att finna ägare av bohag, husgeråd eller husdjur till sådant värde, som förutsättes för lagens tillämpning. Däremot har det visat sig, att i lagen stadgad utmätningsfrihet vunnit tillämpning beträffande arbetstagare med avlöning i form av provision eller drickspenningar (handelsresande, chaufförer, kypare m. fl.) samt självständiga företagare (hantverkare, handlande m. fl.). Bland dessa kategorier skattedragare torde knappast vara att finna de verkligt ömmande fall, där utmätningsfrihet kan anses vara av omständigheterna påkallad. Emellertid har det icke heller inom nu nämnda kategorier alltför ofta förekommit, att på grund av lagens bestämmelser utmätningsfrihet inträtt, och lagen har icke visat sig leda till någon mera avsevärd minskning i det allmännas intäkter av utskylder och allmänna avgifter, ett förhållande som i främsta rummet torde vara att tillskriva den omständigheten, att hos den stora grupp av skattskyldiga, som utgöres av arbetstagare med fast inkomst, uttagande av skatter nästan undantagslöst sker genom införsel i eller utmätning av avlöning.

Med stöd av de sålunda vunna erfarenheterna om lagens verkningar inom detta län, får länsstyrelsen uttala, att något behov av förlängning av lagens giltighetstid icke föreligger.»

Länsstyrelsen i Älvsborgs län har anfört:

Länsstyrelsen har infortrat yttranden i ärendet från utmätningsmännen inom länet, vilka yttranden härmed överlämnas. Av dessa framgår, att meningarna om lagens verkningar ävensom lämpligheten av lagens förlängning äro delade. På den rena landsbygden synes lagen, som var att vänta, hava kommit i mycket liten tillämpning, men vissa av landsfiskalerna förorda dock förlängning, då i allmänhet av hänsyn till förmodade förhållanden i städer och industriorter. Majoriteteten av på sådana platser verksamma tjänstemän, vilka hava erfarenhet av lagens verkningar, äro emellertid emot den ifrågasatta förlängningen. Såsom skäl härför anföres bland annat, att lagen verkar orättvist, då den gynnar arbetare utan fast arbetsanställning, mot vilka införselinstitutet ej kan komma till

användning. Vidare påpekas det principvidriga i att utskylder, trots att de erhållit plats i förmånsrättsordningen, genom den ifrågavarande lagen blivit de skulder, man lättast kunde komma ifrån. Även erinras om, att de fallande priserna leda till, att en ökad mängd lösegendom vid utmätning kan undantagas enligt bestämmelserna i § 65 utsökningslagen.

Länsstyrelsen biträder för sin del uppfattningen, att tillräckliga skäl ej föreligga att ytterligare förlänga giltighetstiden för lagen den 10 mars 1922. Lagens tillfälliga karaktär blev vid antagandet kraftigt betonad, samtidigt som det befogade i de principiella invändningar, som mot lagen gjordes, blev erkänt. Lagen hade sitt berättigande under den svåra övergångstid med stigande penningvärde, då skatter, debiterade på höga arbetslöner, skulle utkrävas av skattskyldiga med högst reducerade inkomster eller av arbetslösa. Om än depressionstiden ingalunda kan helt räknas till det förflutna och arbetslösheten i någon utsträckning fortfar, har dock det höjda och mera stadgade penningvärdet lett därhän, att de starkaste skälen för lagens genomförande bortfallit. Under sådana förhållanden finner länsstyrelsen, att den nytta, lagen möjligen i enstaka fall kan bereda, ej uppväger dess uppenbara brister, utan får länsstyrelsen vördsam avstyrka dess förlängning.

Länsstyrelsen i Norrbottens län har utlätit sig:

Landsfiskalerna i Arvidsjaur, Edefors, Gellivare och å Seskarö hava tillstyrkt förlängning av lagens giltighetstid, de två sistnämnda under ytterligare ett år och de båda övriga utan angivande av tid, med hänvisning till den av olika orsaker uppkomna ovissheten om arbete, synnerligast inom trävaruindustrin.

Samtidigt hava dessa landsfiskaler vitsordat det med hänsyn till ifrågavarande lag föga tillfredsställande resultatet av skatteindrivningen.

Landsfiskalerna i Kiruna och MalMBERGET samt utmätningsmannen i Porjus hava meddelat, att lagen icke haft någon större inverkan på indrivningen av utskylder inom respektive distrikt, beroende på den synnerligt stora användningen för införselinstitutet, som förekommer i dessa distrikt, där stora arbetsgivare driva sin verksamhet. Samtliga hava likväl förklarat sig anse en förlängning av lagens giltighetstid behövlig.

De övriga 22 utmätningsmännen i länet hava varit ense om att ifrågavarande lag icke bör förlängas utöver sin nuvarande giltighetstid.

Sålunda har framhållits, att penningvärdets begynnande återgång mot normala förhållanden icke längre gör lagen behövlig, att notoriska skattesolkare begagnat sig av lagens bestämmelser för att undgå sina skyldigheter mot stat och kommun, att även hos förut punktliga skattebetalare i jämförelsevis god ekonomisk ställning av lagens möjligheter alstrats likgiltighet i uppfyllande av förpliktelser mot det allmänna, att stat och kommuner fått vidkännas avsevärda skatteavkortningar till följd av lagens bestämmelser, varjämte anmärkts att enskild borgenär av lagen gynnats till nackdel för det allmänna.

Med hänvisning till vad sålunda anförts från lagens närmaste tillämpare finner Länsstyrelsen för sin del anledning avstyrka förlängd giltighetstid för densamma.

Jämväl länsstyrelserna i Uppsala, Södermanlands, Kalmar, Blekinge, Hallands, Gävle, Västernorrlands och Västerbottens län hava avstyrkt förlängning av lagens giltighetstid.

Länsstyrelsen i Jönköpings län har anfört:

Kungl. Maj:ts befallningshavande har i ärendet infordrat yttranden från utmätningsmännen i länet. Av de avgivna yttrandena framgår, att lagen i detta län icke i stor omfattning kommit i tillämpning. I de fall, då utmätning för

gäldande av i lagen avsedda utskylder och avgifter kommit i fråga, har i regel icke funnits egendom ens till så högt värde, som enligt 65 § utsökningslagen får undantagas från utmätning.

I yttrande den 28 december 1922 rörande förlängning av berörda lag efter den 1 juli 1923 yttrade Kungl. Maj:ts befallningshavande:

»Ifrågavarande lag, som gäller till den 1 juli 1923, är behäftad med även för en provisorisk lag ovanligt många brister och oegentligheter. Sälunda överensstämmer ej lagen med stadgandena i 65 § utsökningslagen därutinnan, att endast *nödiga* arbetsredskap eller andra *nödiga* lösören få undantagas vid utmätningen. Uttrycket »nödiga» har i förevarande lag uteslutits och därigenom har lämnats tillfälle till undantag för fullkomligt obehövliga lösören, såsom grammofoner m. m. Vidare har lagen, då den avsett befrielse från utmätning för allmänna utskylder, måst stadga frihet från utmätning även för sådana enskilda fordringsägare tillkommande avgifter, som debiteras å kronodebetsdelarna och indrivs i samband med utskylderna, t. ex. vissa brand- och kreatursförsäkringsavgifter. Genom lagen har således en inkräkting gjorts på dessa enskilda fordringsägarers möjlighet att utfå sin rätt. Dessutom står lagen ej i överensstämmelse med konkurslagen, där givetvis motsvarande stadgande ej kunnat införas, enär konkursmassans tillgångar måste användas till gäldande av samtliga fordringar i konkursen och således även utskylder och avgifter av ovannämnda art. Följden är, att då utskylderna ej kunna uttagas genom utmätning, konkursförfarandet i stället får anlitas för utfåendet av utskylderna. Lagen bidrager även till den uppfattningen, att det ej är så noga med att betala statens och kommunernas fordringar som enskilda borgenärens, ehuru de förra eljest utgå med förmånsrätt. Lagen alstrar hos de skattskyldiga ovilja mot att fullgöra sin skyldighet emot stat och kommun, och lagen befordrar därför skatteskolkning samt står i strid med den strävan att ernå ett mera effektivt förfarande att indriva utskylder, som statsmakterna flera gånger framhållit såsom önskvärd. Lagen skyddar ej heller de mindre bemedlades hem från utmätning i den grad, som därmed avsetts, enär i stället enskilda fordringsägare fått ökad möjlighet att hos de skattskyldiga genom utmätning erhålla betalning för sina fordringar.

Av vad nu anförts framgår, att länsstyrelsen hyser stora betänkligheter mot lagens lämplighet i och för sig.

Verkningarna av lagen inom detta län hava även styrkt dessa betänkligheter. Utmätningmännen framhålla, att lagen under den korta tid, den gällt, haft den verkan, att det numera är nästan omöjligt att uttaga restförda utskylder och avgifter, som uppstås och redovisas i sammanhang med utskylder, hos andra familjeförsörjare eller personer med eget hushåll än löntagare med stadigvarande arbete. Exempelvis mindre arrendatorer och torpare hava nämligen sällan — utöver vad som enligt 65 § utsökningslagen får undantagas vid utmätning — bohag, husgeråd och husdjur, som med under senare tid gällande priser kunna värderas till över 500 kronor. Hos löntagare och arbetare, som hava stadigvarande anställning, kunna utskylderna uttagas genom anlitage av införsel-förfarandet, men detta låter sig i praktiken ej göra med avseende å arbetare, som ständigt ombyta arbetsställen och arbetsgivare. Hos sådana arbetare kunna numera ej ens kronoutskylderna uttagas. Ofta befinner sig emellertid de genom ifrågavarande lagbestämmelser skyddade personerna i väl så goda levnadsomständigheter, som andra personer, vilkas egendom ej därigenom skyddas, och därigenom uppstår orättvisa och olikhet inför lagen. Givet är även att den som har stor familj att försörja ej genom lagen skyddas på samma sätt som den, vilken har blott liten familj. En tydlig olägenhet med lagen har också varit, att gäldenärs bohag, husgeråd och husdjur skola undantagas från utmätning, även om de icke äro för gäldenären såsom familjeförsörjare *nödiga*. Under sista tiden hava flera egnahemslägenheter och andra smärre fastigheter måst

utmätas för utskylders gäldande, och det är icke uteslutet, att därtill bidragit lagens bestämmelser, att lösören till högre värde skola undantagas från utmätning.

Lagen kan emellertid i praktiken icke sägas hava räddat något större antal hem från utmätning, ty de som hava ett bättre lösörebo än som avses i 65 § utmätningsslagen, hava i allmänhet betalat sina skatter utan utmätning. Särskilt i städerna synes lagen knappast hava kommit i tillämpning. Redan vid lagens trädande i kraft hade nämligen prisnivån å lösören sjunkit i mycket avsevärd grad, och sedan dess har den varit stadd i stadigt sjunkande. Vid utmätning sattes även i allt fall lågt värde å ett lösörebo.

Vid dessa förhållanden hava utmätningmännen i länet med högst få undantag ansett, att ifrågavarande lag icke bör erhålla förlängd giltighetstid; och länsstyrelsen anser även för sin del, att denna provisoriska kristidslag, som i sig innebär svåra brister och icke kommit i sådan tillämpning, som därmed åsyftats, men som ändock haft i flera hänseenden skadliga verkningar, och numera genom den sjunkande prisnivån blivit obehörlig, måtte vid giltighetstidens slut den 30 juni 1923 upphöra att gälla.»

Kungl. Maj:t förlängde emellertid giltighetstiden för lagen. Därefter hava förhållandena å arbetsmarknaden förbättrats, om än arbetslöshet i någon omfattning ännu förekommer. Å andra sidan har detta år genom svårt bärgningsväder och sen mognad för säden samt andra förhållanden lantbefolkningen kommit i sämre belägenhet än vad under föregående år varit fallet.

Då lagen detta år ansetts böra förlängas vill Kungl. Maj:ts befallningshavande icke helt avstyrka, att den förlänges ännu ett års tid.

Länsstyrelsen i Västmanlands län har utlåtit sig.

Såsom framgår av bilagda yttranden från utmätningmännen här i länet, har ifrågavarande lag hittills endast i ringa omfattning kommit i tillämpning och förlängning av densamma giltighetstid anses av det stora flertalet utmätningmän vara obehörlig.

För egen del är Konungens befallningshavande tveksam, huruvida lagens giltighetstid bör utsträckas. Vid lagens tillkomst år 1922 voro utskylderna för dem, som lagen avsåg att skydda, grundade på 1920 års stora arbetsförtjänster och således osedvanligt höga. Då dessa utskylder skulle gäldas, voro i regel de kontanta tillgångarna konsumerade och arbetsförtjänsterna inga eller mycket reducerade, vadan en tillfällig lagstiftning i syfte att förebygga skatteindrivning, där en sådan skulle medfört betänkliga följder, var väl behörlig. Som förhållandena å arbetsmarknaden numera kunna anses vara väsentligt förbättrade och utskylderna helt visst icke komma att nå förutvarande höga belopp, torde icke nu föreligga samma starka skäl för ifrågavarande lags bibehållande.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har anfört, att, såsom framginge av yttranden, som inforrats från landsfiskalerna i länet, syntes ifrågavarande lag icke vad sagda län beträffade vara av särskilt stor betydelse. Med anledning härav och då i varje fall den inträdda sänkningen i prisnivån medförde, att gäldenär även efter undantag till ett värde av blott femhundra kronor finge behålla det nödvändigaste av sin lösegendom, ansåge länsstyrelsen för sin del en förlängning av lagens giltighetstid knappast erforderlig.

Länsstyrelsen i Gotlands län har anfört:

Från vederbörande utmätningmän infortrade yttranden giva vid handen att anledning till tillämpning av ifrågavarande lag hittills icke förefunnits i Visby stad samt fyra av länets sex landsfiskalsdistrikt. I de bägge återstående landsfiskalsdistrikten har endast i några enstaka fall tillämpning av lagen behövt äga rum.

Ehuru berörda förhållande tyder på att behov av förlängning av lagens gil-

tighetstid för detta läns vidkommande icke skulle vara för handen, anser sig Konungens befallningshavande dock med hänsyn därtill att jordbruksnäringen fortfarande befinner sig i ett synnerligen betryckt läge och prisnivån är låg böra tillstyrka sådan förlängning för ytterligare ett år.

Länsstyrelsen i Värmlands län har åberopat yttranden från magistraterna i länets städer samt länsstyrelsen underlydande landsfiskaler samt för egen del anfört:

Såsom framgår av åberopade yttranden, hava skiljaktiga uppfattningar i frågan kommit till synes bland de myndigheter här i länet, vilka närmast haft att tillämpa omförmälda lag. Sälunda har av vissa myndigheter framhållits, att de omständigheter, varunder lagen tillkommit, numera så väsentligt förändrats, att i följd därav lagen kunde utan olägenhet upphöra, eller ock gjorts gällande, att lagen vore utan egentlig inverkan och för den skull icke borde bibehållas. Å andra sidan har i åtskilliga fall vitsordats, att lagen medfört avsevärt gagn i därmed avsett syfte, samt uttalats, att, då lagen fortfarande vore av behovet påkallad, densamma under rådande förhållanden borde beredas förlängd giltighetstid.

För egen del håller Kungl. Maj:ts befallningshavande före, att, även om berörda lag numera icke torde kunna tillerkännas samma betydelse som tillföre, det allmänna ekonomiska läget ännu icke vunnit sådan stadga, att lagen skäligen bör upphöra, i följd varav och med hänsyn jämväl till vad vissa av länsstyrelsen underlydande myndigheter åberopat till stöd för lagens bibehållande, Kungl. Maj:ts befallningshavande finner sig böra förorda, att lagens giltighetstid utsträcker under ytterligare ett år efter det densamma eljest skulle upphöra att gälla.

Länsstyrelserna i Kristianstads samt Skaraborgs län hava även tillstyrkt förlängning av lagens giltighetstid.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har anfört:

Med hänsyn till bestämmelserna i lagen den 17 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta äger förevarande lag icke någon större betydelse för löntagare. Sin egentliga betydelse har den däremot för mindre jordbrukare och näringsidkare. Inom flertalet landsfiskalsdistrikt har den provisoriska lagen icke kommit till nämnvärd användning, medan den i städerna och deras omnejd i viss utsträckning vunnit tillämpning. Tillvaron av denna lag har säkerligen hittills i många fall varit till gagn, men har å andra sidan verkat till hinder för skattindrivning hos tredskande skattskyldige. Det har också påpekats, att lagen från utmätning skyddar även sådan löseegendom, som icke kan anses för hemmet nödig, till exempel grammofoner, cyklar och dylikt.

Med nuvarande jämförelsevis låga värden av bohag, husgeråd och husdjur synes i själva verket den skattskyldige numera äga behörigt skydd genom bestämmelserna i 65 § utsökningslagen.

Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande anser därför mest önskvärt, att de i förevarande lag meddelade undantagsbestämmelser helt upphävas.

Då emellertid på en del håll framhållits behov av lagens bibehållande, anser Kungl. Maj:ts befallningshavande sig icke böra avstyrka, att den blir gällande ännu något år under förutsättning att sådan jämkning vidtages i lagen att värdet av den löseegendom, som får undantagas från utmätning, betydligt nedsättes.

Länsstyrelsen i Kopparbergs län har utlåtits sig.

Ifrågavarande lag är av provisorisk natur och torde hava tillkommit i huvudsakligt syfte att under rådande ekonomiska förhållanden bereda lättnad för

de familjeförsörjade och övriga skattedragare med eget hushåll, som på grund av arbetslöshet icke kunna betala sina skatter.

Enligt länsstyrelsens mening äro inom omfördälda grupp av skattskyldiga mera sällan att finna ägare av bohag, husgeråd och husdjur, till sådant värde, som förutsättes för lagens tillämpning. För ifrågavarande grupp av skattskyldiga torde lagen följaktligen icke i någon större omfattning vunnit tillämpning. Däremot torde lagen ha större betydelse för mindre jordbrukare, som äga kreatur och för jordbruket erforderliga inventarier.

Frågan huruvida lagens giltighetstid bör förlängas betingas av huruvida den ekonomiska depressionen kan sägas hava upphört eller i avsevärd mån minskats. Ehuru i berörda avseende efter lagens tillkomst en avgjord förbättring inträtt, förmenar länsstyrelsen dock, att förhållandena ännu icke nått den stadga, att de medgiva ett fullständigt upphävande av de i förevarande lag meddelade undantagsbestämmelser. Länsstyrelsen får därför förorda lagens förlängning under ett år, dock under förutsättning att värdet av den lösegendom, som får undantagas från utmätning, nedsättes.

Länsstyrelsen i Örebro län förordar förlängning av lagens giltighetstid på ytterligare ett år under förutsättning att värdet av den lösegendom, som får undantagas från utmätning, nedsättes från femhundra till trehundra kronor.

Av *överexekutorerna* har flertalet avstyrkt förlängning av lagens giltighetstid.

Överexekutor i Uppsala har anfört:

Övervägande antalet av härstädes å restlängd uppförda skattskyldiga utgöres av arbetstagare. Underlåter sådan skattskyldig att efter anmaning betala sina utskylder, sker indrivningen av dessa i regel genom införsel i avlöningen. Utmätning av skattskyldigs lösörebo verkställes endast i de fall, då den skattskyldige antingen icke uppbär någon avlöning och trots honom lämnat skäligt anstånd underlåter att gälda utskylderna eller och har så låg avlöning, att införsel anses icke kunna meddelas. Då utmätning av lösörebo ifrågakommer, visar det sig i flertalet fall, att boet, därest värdet av detsamma överstiger det enligt 65 § Utsökningslagen från utmätning undantagna, antingen inköpts mot s. k. avbetalningskontrakt eller är skyddat mot utmätning genom lösöreköp. Endast vid tvenne utmättningsförrättningar hava under ifrågavarande lags giltighetstid lösörebon, till vilka vederbörande skattskyldige varit ägare, uppskattats till ett värde, liggande mellan 500 och 1.000 kronor. Lagen har således praktiskt taget icke varit av någon betydelse för skyddandet av hemmen här i staden. Då dessutom prisnivån å lösören sedan lagens tillkomst avsevärt sjunkit och alltjämt är i sjunkande, kan något behov av förlängning av lagens giltighetstid icke sägas härstädes föreligga.

Överexekutor i Eskilstuna har åberopat yttrande av stadsfogden i staden, i vilket yttrande denne anfört:

Redan i mitt förra året avgivna yttrande med anledning av då ifrågasatt förlängning av denna lag, framhöll jag, att lagen i fråga beträffande Eskilstuna stad saknat betydelse, beroende på här rådande särskilda förhållanden, nämligen stadens egenskap av ett utpräglat arbetaresamhälle. Den restfördes lösegendom, sedan nödiga gång- och sängkläder för honom och hans familj frånräknats, uppgå sällan till ett belopp överstigande 500 kronor. I de fall, då större tillgångar funnits, har alltid skatten indrivits genom införsel eller godvillig uppgörelse.

Under det år, som sedan dess förflutit, har denna undantagsstadga visat sig hava lika liten betydelse för vårt samhälle som tidigare. Då mera normala

förhållanden väl nu äro rådande inom landet i dess helhet, synes det mig icke längre förefinnas något behov av ytterligare förlängning av giltighetstiden för ifrågavarande lag.

Överexekutor i Malmö har anfört:

Inom Malmö stad har ifrågavarande lag aldrig haft någon större betydelse. Flertalet av de personer, som icke godvilligt erlagga sina utskylder, hava antingen fast anställning och beträffande dem tillgripes införsel såsom tvångsmedel eller också hava de icke så mycken egendom, att dess värde går upp ens till 500 kronor. Efter de ytterst låga värden, med vilka utmätningsmannen vid värdering måste räkna, går således, om från utmätning skall undantagas föremål till ett värde av 1,000 kronor, ett ganska stort bo fritt från utmätning. Det blir huvudsakligen servitörer, affärsmäklare och sådana, vars inkomster ej kunna av utmätningsmannen åtkommas och som ofta undandraga sig att betala skatt, som draga fördel av lagen.

De värden, med vilka utmätningsmännen numera måste räkna vid utmätningsförrättningarna, torde knappast vara högre än vad fallet var 1914.

Överexekutor kan för sin del icke finna, att behov numera förefinnes av förlängning utav ifrågavarande lags giltighetstid.

Överexekutor i Borås har jämväl avstyrkt förlängning av lagens giltighetstid och har såsom skäl härför anfört följande:

Enligt vad utmätningsmannen här i staden meddelar har hittills ifrågavarande utsträckta rätt icke visat sig hava någon större praktisk betydelse med andra ord icke märkbart inverkat på restindrivningen av utskylder härstädes.

Enligt samma utmätningsmans mening, vilken jag delar, kan man däremot vid en fortsatt tillämpning av lagen befara den moraliskt skadliga verkan att skuld för skatt betraktas såsom en av stadsmyndigheten själv i andra hand ställd fordran, med vars gäldande det icke är så noga och som kan utan svårare ekonomisk rubbning eftersättas.

Därtill kommer att för den klass av skattebetalare, som man med lagen kanske mest velat skydda, skyddet icke har den önskade effektiviteten. Hos alla industri- eller lönearbetare sker nämligen skatterestindrivningen i regel genom införsel i avlöningen, och en sådan arbetare kommer alltså uti nu ifrågavarande hänseende i en sämre ställning än t. ex. en mindre näringsidkare, som är på rest med skatt.

Överexekutor i Karlstad har anfört:

Här i staden har lagen endast i ett fåtal fall kommit till användning.

Restantier uttagas mestadels genom införsel i avlöning.

Vid undersökningar för utmätning har det också visat sig, att de tillgångar, som finnas hos en arbetarefamilj med få undantag understiga i värde till och med 500 kronor.

Något behov av lagens förlängning torde därför så mycket mindre erfordras, som priserna å lösören vid dess tillkomst voro avsevärt högre än nu, och någon egentlig arbetslöshet icke för närvarande råder.

Överexekutor i Västerås har anfört:

Under den tid lagen varit gällande har densamma icke kommit till någon allmänare tillämpning här i staden av det skäl, att de allra flesta skattskyldiga, vilka haft bohag och husgeråd till ett värde av mellan 500 kronor och 1.000 kronor, haft arbetsanställning eller drivit mindre rörelse, vadan för indrivning av resterande skatter införsel i lön eller utmätning i annan lös egendom kunnat tillgripas mot desamma. Visserligen tillämpades lagen i några fall under år 1922 beträffande en del gifta tjänstemän, vilka i början av depressionstiden

blivit avskedade från sina platser och därefter saknat inkomst. Nämnda personer hava emellertid numera antingen till största delen avflyttat från staden eller ock icke påförts skatter till nämnvärda belopp, varför lagen under det senaste året i blott ett fåtal fall kommit till tillämpning.

Överexekutor anser därför, att en förlängning av lagens giltighetstid numera vad Västerås stad angår i stort sett saknar praktisk betydelse såväl för det allmänna som för de skattskyldiga.

En icke obetydlig minoritet av överexekutorerna hava dock tillstyrkt förlängning av lagens giltighetstid.

Överexekutor i Lund har yttrat:

Här i staden finnas i skatterestlängderna upptagna ett icke ringa antal arbetare och lägre tjänstemän, vilka äga lösbo till värde, liggande mellan 500 och 1,000 kronor, och som sålunda skulle hava berövats det nödvändigaste av sin egendom, därest icke lagen skyddat deras bohag från utmätning för skatt. Vid sådant förhållande och då depression och arbetslöshet alltjämt råda synes mig en förlängning av lagens giltighetstid vara både önskvärd och av behovet påkallad.

Överexekutor i Landskrona har anfört:

Ifrågavarande lagbestämmelse har här behövt tillämpas i jämförelsevis få fall men då tillämpning skett synes goda grunder hava förelegat för att låta de mildrade bestämmelserna komma till användning. Några olägenheter utav lagen hava enligt min uppfattning icke visat sig.

Då tiderna fortfarande äro tryckta och förvärvsmöjligheterna icke minst inom medelklassen äro minskade anser jag att lagen bör givas förlängd giltighetstid.

Överexekutor i Hälsingborg har utlätit sig:

Enligt vad stadsfogden upplyst, har sagda lag här i staden kommit till tillämpning i en mångfald fall alltifrån lagens ikraftträdande. Detta har haft till följd, att många hem, där familjeförsörjaren eljest punktligt fullgjort sin skatteplikt, men nu under den rådande ekonomiska krisen förhindrats därifrån på grund av arbetslöshet eller andra liknande orsaker, kunnat skyddas mot utmätning. Enligt stadsfogdens förmenande har lagen haft enbart goda verkningar.

På grund härav och då de förhållanden, som föranlett lagens tillkomst, åtminstone i viss mån fortfarande synas vara för handen, får jag för min del vördsamt tillstyrka, att lagens giltighetstid utsträcker ännu ett år.

Överexekutor i Göteborg har såsom eget utlåtande åberopat följande av andre stadsfogden i staden avgivna yttrande:

Uti ärende angående ifrågasatt förlängning av giltighetstiden för lagen den 10 mars 1922 om utsträckt rätt att från utmätning få undantagen viss egendom har jag inhämtat utlåtande från de skatteexekutorer, vilkas verksamhetsområden särskilt beröras av stadgandena i nämnda lag; och får jag med stöd av dessa samstämmiga utlåtanden samt den erfarenhet, jag själv i hithörande hänseende vunnit, på det livligaste förorda en förlängning av giltighetstiden för lagen i fråga.

Den vid tiden för lagens tillkomst rådande depressionen har kanske i viss mån lättats, men dess verkningar sträcka sig ännu vida omkring och medför stora svårigheter i avseende å utskyldsbetalning för personer, vilka under tidigare år haft större inkomster men nu, då inkomsterna äro inga eller högst förminskade, ställas inför krav på betalning av utskylder, svarande mot de stora inkomsterna. Så länge restindrivning i fråga om dessa utskylder från högkonjunkturen pågår,

torde det skydd, som lagen av den 10 mars 1922 lämnar mot skövlande av hemmen, vara av behovet påkallat.

Överexekutor i Sundsvall har, med den reservation att överexekutor ansåge, att giltighetstiden för ifrågavarande lag borde utsträckas allenast ett år, såsom eget utlåtande åberopat ett yttrande av stadsfogden H. J. Reimers, däri denne anfört:

Även under innevarande år har jag haft samma erfarenhet, som jag i yttrande under december månad 1922 i ärendet framhöll, nämligen att berörda lag endast i få fall kommer i tillämpning, beroende huvudsakligast därpå, att om utskylder icke kunna utmätas på grund av ifrågakomna lags bestämmelse, dessa i regel kunna uttagas genom införsel i den restskyldiges avlöning eller pension.

Överhuvud taget får lagen tillämpning endast vid arbetslöshet och i verkligt ömmande fall och då de skattebelopp, staten eller kommunen genom nämnda lag går miste om, äro relativt obetydliga i förhållande till den lindring och hjälp, lagen avser att bereda arbetslösa och i ekonomiskt betryck ställda personer, får jag värdsamt tillstyrka, att giltighetstiden för lagen utsträckes till vidare.

Såsom av Kungl. Maj:ts proposition i förevarande ämne till 1922 års riksdag framgår, har ifrågavarande lag tillkommit för att under den rådande ekonomiska depressionen skydda de arbetslösa hem från skövling. De inkomna yttrandena torde giva vid handen, att de fall, i vilka lagen givit oförmälda skydd, på senare tiden hava blivit mera sällsynta. Detta beror icke blott därpå att den ekonomiska situationen förbättrats och arbetslösheten avtagit; penningvärdets stegring har även verkat i samma riktning. Med nuvarande penningvärde torde i många av de hem, lagen avser att skydda, icke finnas egendom till högre värde än 500 kronor, vadan tillgångarna i boet redan på grund av 65 § utskönningslagen äro från utmätning undantagna. Någon avsevärd minskning av de indrivna skattebeloppen torde lagen i stort sett icke hava vållat. Detta sammanhänger därmed, att oguldna utskylder i mycket stor utsträckning uttagits medelst införsel i lön. Hos en del skattskyldiga, som icke äro löntagare, synas dock på grund av lagens stadgande utskylderna icke kunnat tvångsvis uttagas, ehuru omständigheterna varit sådana, att de skattskyldiga bort kunna gälda sina utskylder. De skattskyldiga, som sålunda undsluppit betalning av sina utskylder, hava varit en del mindre företagare, arrendatorer med flera. Då nu oförmälda kategorier skattskyldiga ofta befunnit sig i bättre ekonomiska omständigheter än arbetare och andra löntagare, hos vilka utskylderna kunnat uttagas medelst införsel, synes lagen hos de sistnämnda stundom hava alstrat en viss misstämning.

Ifrågavarande lag är, såsom redan vid dess tillkomst erkändes, behäftad med vissa brister. En sådan brist är, att då genom lagen värdet av de tillgångar, som vid utmätning få undantagas, blivit ökat, någon motsvarande ändring ej gjorts i konkurslagen. Med hänsyn till kronoskatten lär ifrågavarande brist knappast vara av så stor betydelse. Konungens befallningshavande torde nämligen icke — åtminstone icke i ömmande fall — låta försätta en skattskyldig i konkurs för att dymedelst ur den egendom, som genom ifrågavarande lag skyd-

das, utbekomma skattebeloppet. Lagens blotta tillvaro lärer utgöra tillräcklig anledning för Konungens befallningshavande att underlåta en sådan åtgärd. Däremot har det förekommit, att kommun för utfående av kommunalskatt försatt den skattskyldige i konkurs. Landsfiskalen i Tåsjö distrikt förmäler sålunda, att Tåsjö kommun beslutat att försätta sådana personer, som lagen fredar, i konkurs för att få ut dem åliggande utskylder till kommunen. Vidare kan anmärkas, att ifrågavarande lag ej står i god överensstämmelse med lagstiftningen i övrigt på ifrågavarande område. Genom att låta införsel i lön äga rum för uttagande av utskylder och genom att tillerkänna utskylder förmånsrätt till utdelning i konkurs har lagstiftaren velat framhålla skattskyldigheten till stat och kommun såsom en förpliktelse, vars uppfyllande bör gå framför gäldandet av förbindelser i allmänhet. Genom nu ifrågavarande lag få åter utskylderna en sämre ställning än andra fordringar. Detta kan lätt leda därhän, att utskylderna betraktas såsom en gäld, som får komma i efterhand och som det ej är så noga med att betala. En tendens i sådan riktning har ock av de inkomna utlåtandena att döma på sina håll kunnat spåras.

Då lagen trots nämnda brister antogs, berodde detta på att densamma var avsedd att gälla allenast så länge de av depressionen vållade exceptionella förhållandena ännu fortforo. Lagens karaktär av provisorium betonades förty starkt; så snart normala förhållanden åter inträtt, borde lagen ställas på avskrivning. Den numera inträdda relativa förbättringen i det ekonomiska läget avspeglas även i de inkomna utlåtandena. Redan förra året avstyrkte flertalet länsstyrelser förlängning av lagens giltighetstid; majoriteten av överexekutorerna i städerna tillstyrkte emellertid då sådan förlängning. I år har även flertalet överexekutörer uttalat sig mot utsträckt giltighetstid. I ett par utlåtanden har dock såsom ett nytt skäl för lagens fortsatta giltighet anförts den betryckta ställning, vari jordbruksnäringen råkat, bland annat på grund av den gångna höstens ogynnsamma skördeförhållanden.

Förutom den förbättrade ekonomiska situationen synes ännu en omständighet tala mot förlängning av lagens giltighetstid. De skatter, som förföllo under åren 1922 och 1923, voro, med undantag för den i slutet av år 1923 förfallna kronoskatten, debiterade på kristidens höga löner. Skattebeloppen voro därför synnerligen höga i förhållande till de inkomster, som vid tiden för skatternas förfallande åtnjötos — om vederbörande då överhuvud hade någon inkomst. Däremot böra de skatter, som under närmaste tiden förfalla till betalning, icke vara alltför betungande med hänsyn därtill att inkomsterna för de kategorier skattskyldiga, varom nu är fråga, under åren 1922 och 1923 varit jämförelsevis små.

På nu anförda grunder anser jag mig icke böra förorda ytterligare förlängning av lagen i oförändrat skick. Emellertid pågår ännu indrivningen för skatter från en tidigare period. Under större delen av år 1921 lära nämligen lönerna hava stått kvar på den höga kristidsnivån; av de skatter, som utgå på nämnda års inkomst, förföll kronoskatten i slutet av 1922 och kommunalskatten under år 1923. I fråga om dessa skatter torde indrivningen ej vara avslutad. Andre stadsfogden i Göteborg, som förordar förlängning av lagens giltighetstid, åberopar

såsom skäl härför just, att så länge restindrivning i fråga om utskylderna från högkonjunkturen pågår, det skydd, som lagen lämnar mot skövlande av hemmen, lärer vara av behovet påkallat. Det torde med skäl kunna befaras, att om de personer, vilka tidigare varit arbetslösa men nu åter fått ordnade arbetsförhållanden, skola betungas icke blott med de löpande skatterna utan även med skatter från denna tidigare period, skattebördan kommer att överstiga deras förmåga. Om då det utsträckta skyddet mot utmätning för utskylder helt borttages, skulle följden kunna bliva, att dessa personers hem skulle skövlas för gäldande av utskylder, vilka hittills icke kunnat hos dem tvångsvis uttagas. Det kan ej heller anses principiellt riktigt, att möjligheten att uttaga utskylder ökas, därför att indrivningen av desamma oskäligt fördröjts eller avkortning icke ägt rum, fastän ömmande omständigheter förelegat. Vilken mening man än må hysa angående lämpligheten av den lagstiftningsåtgärd, varigenom utsträckt rätt till undantag från utmätning på sin tid infördes, lärer konsekvensen fordra, att sådan rätt fortfarande erkännes i fråga om sådana skatter, som hänföra sig till högkonjunkturen. Beträffande övriga utskylder däremot bör allenast 65 § utsokningslagen tillämpas. Gränsen synes lämpligen kunna sättas så att det utsträckta skyddet skall gälla i fråga om utskylder, som förföllo före den 1 november 1923. Den kronoskatt, som förföll i slutet av nämnda månad, hänför sig nämligen till 1922 års inkomst, och för denna skatt böra sålunda allenast de allmänna reglerna i 65 § utsokningslagen gälla.

Om, på sätt jag anser riktigast, den genom 1922 års lag införda regeln ställes på avveckling efter nyss angivna riktlinjer, lärer i sammanhang därmed värdet av den egendom, som får undantagas från utmätningen, lämpligen böra sänkas till 300 kronor. Härigenom skulle sammanlagda värdet å den egendom, som finge undantagas, komma att uppgå till 800 kronor. Motsvarande värde utgör nu 1,000 kronor. För denna sänkning av värdet å den utmätningfria egendomen talar den nedgång i prisnivån, som inträtt efter tillkomsten av 1922 års lag.

Med hänsyn till de ändrade bestämmelser, som enligt vad nu sagts böra gälla under avvecklingstiden, bör en helt ny lag utfärdas i stället för 1922 års lag. Frågan blir då, huru lång giltighetstid denna nya lag skall erhålla. Då desamma endast kommer att gälla beträffande utskylder, som förfallit före den 1 november 1923, kommer tillämpningen av lagen av sig själv att upphöra i och med det att indrivning av sådana utskylder avslutas. Härför kan måhända en viss längre tid komma att åtgå, och det kan därför ifrågasättas att låta lagens giltighetstid utsträckas till ett par år. Emellertid lärer det väl få antagas, att åtminstone i de fall, där ömmande omständigheter föreligga, avkortning av de utskylder, varom nu är fråga, skall hava skett inom en tidrymd av ytterligare ett år. Det synes förty böra vara tillräckligt, om såsom slutpunkt för lagens giltighet sättes den 1 juli 1925.»

Föredraganden uppläser härefter förslag till *lag om utsträckt rätt att från utmätning få undantagen viss egendom*, av den lydelse bilaga¹ vid detta protokoll

¹ Denna bilaga, som är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här utslutits.

utvisar, samt hemställer, att lagrådets utlåtande över förslaget måtte, för det i § 87 regeringsformen angivna ändamål, inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan tackes Hans Maj:t Konungen bifalla.

Ur protokollet:
Oskar Adelsöhn.

Utdrag av protokoll, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 13 mars 1924.

N ä r v a r a n d e :

justitierådet SUNDBERG,
regeringsrådet THULIN,
justitierådet STENBERG,
justitierådet KÔERSNER.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 7 mars 1924, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle, för det i § 87 regeringsformen angivna ändamål, inhämtas över upprättat förslag till lag om utsträckt rätt att från utmätning få undantagen viss egendom.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av ledamoten å justitiedepartementets lagavdelning, hovrättsassessorn Erik Bergendal.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:

Erik Ölander.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet
å Stockholms slott den 14 mars 1924.*

N ä r v a r a n d e :

Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, STRIDSBERG, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETERSSON.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Ekeberg anmäler efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet lagrådets den 13 i denna månad avgivna utlåtande över det till lagrådet den 7 i samma månad remitterade förslaget till lag om utsträckt rätt att från utmätning få undantagen viss egendom.

Föredraganden hemställer, att förslaget, vilket av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen tackes Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall, och skall till riksdagen avlätas proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

N. Cervin.